

Plavac, Morana

SLIKA KRALJA MATIJE KORVINA U ČASOPISIMA 19. STOLJEĆA

Uvod

Imagološka se analiza ovoga članka temelji na pokušaju da se rekonstruira slika ugarskoga kralja Matijaša na temelju priloga i pjesama objavljenih u časopisima 19. stoljeća. Izvori su ove analize tekstovi o kralju Matiji Korvinu objavljeni u časopisima *Danica*, *Kolo*, *Zora dalmatinska* i *Neven*. Kralj je Matija Korvin uvijek bio zanimljiva ličnost čije je ime vezano uz brojne legende, pjesme, priče, a u narodu je poznat bio kao „pravedan kralj“. Daljnja se analiza bavi tekstovima koji ne donose neku važnu imagotipsku građu o kralju Matiji, ali neki donose povijesne činjenice kao što je njegov odnos prema nekim hrvatskim gradovima, no neki spominju i zanimljive predaje koje su se navodno dogodile na hrvatskim prostorima, a vezane su uz ugarskoga kralja ili se on povezuje s ratnim pohodima i obranom od Turaka. Nadalje, uz Korvina se povezuju i neke hrvatske ličnosti kao što su Ivan Vitez od Sredne, Ivan Česmički, Toma Bakač Erdodi. Tako tekstovi koji se bave ovim ličnostima u prvi plan stavljaju životopis navedenih kraljevih službenika, a koji su hrvatskoga podrijetla, ali se iz tih tekstova iščitavaju neke osobine samoga kralja, no isključivo iz gledišta autora objavljenoga teksta.

Analiza tekstova objavljenih u časopisima

Činjenice su o kralju Matiji Korvinu da je bio pripadnik velikaške obitelji Hunyadi. Kao državnik bio je ambiciozan, poznat kao veliki kralj, diplomat i vojskovođa, ali i pokrovitelj umjetnosti i znanosti u éije se vrijeme Budim razvio u gusto naseljen i bogat grad. Ime mu je sačuvano u mnogim hrvatskim pjesmama i legendama. Već se u prvim počecima izlaženja *Danice* u pjesmi „Mato Gerebić“¹ Ljudevita Vukotinovića pojavljuje lik kralja Matije koji poziva hrvatsku vojsku u obranu grada Jajca. Naime, u pjesmi Mustafa šalje knjigu kralju u kojoj poziva Hrvate da iziđu u borbu s njim. Kralj je zabrinut te ga „merzli pot obhaja“.² Mato Gerebić se javlja da ide u borbu protiv Mustafe koji predstavlja zajedničkoga neprijatelja mađarskoga i hrvatskoga naroda. U dvoboju pobjeđuje Mato, ali pjesnik iskazuje jedan zanimljiv detalj kojim ističe razliku između samoga kralja i Gerebića, mada su obojica u obrani kršćanstva, dvaju naroda, dakle na istoj su strani, a protiv Mustafe koji je simbol turskog, osvajačkog svijeta. Ipak pjesnik, želeći istaknuti određenu nepripadnost hrvatskom/slavenskom/Gerebićevu svijetu, stavlja kralju ove riječi: „Ak i nisam z kervi tvoje,/Hrabrost čeni serdce moje.“³ No, unatoč tome što je riječ o mađarskom kralju, u pjesmi on dobiva ulogu

¹ *Danica*, 1835, br. 12, str. 45–46.

² Isto, str. 45.

³ Isto, str. 46.

pravednoga kralja koji bogato nagradi hrabroga hrvatskoga vojnika Gerebića. Dakle, i ovdje se kralj povezuje s vojskom, borbom, obranom, ali i u ulozi zabrinutoga vojskovođe kojemu je stalo do svojih vojnika te se u pjesmi daje slika sinergije kraljeve mudrosti i hrabrosti hrvatskoga vojnika Gerebića u obrani zajedničkih interesa.

U *Danici* je 1839. godine objavljena pjesma Dimitrija Demetera „Kralj Matiaš. Polag narodne ilirske pověstice“⁴ u kojoj je slika kralja Matije opet vezana uz borbu, rat, oružje, on je okružen vojnicima. Maja Bošković-Stulli⁵ to je prepjev njemačkog prepjeva slovenske predaje autora K. Ullepitscha. Pjesma je nostalgичnog raspoloženja, izražava iščekivanje kralja Matijaša i njegovih vojnika da krenu u obranu „Slavjana“ od „Inostranca“, ali taj trenutak još nije došao. Očekivano, uz kralja ratnika se povezuje družba, junaci, oružje, mač, vojnik, čekanje: „Da u bitvu sarne vrėdnu,/Gdi za slavu karv se liva“⁶ te čete „koje žude u boj poći.“⁷ Bošković-Stulli⁸ piše kako su predaje o kralju koji u nekoj planini ili pećini spava sa svojim vitezovima široko međunarodno rasprostranjene i povezane s mnogim imenima vladara ili epskih junaka. Očekivani čas vladareva buđenja, nastavlja Bošković-Stulli, kadikad će, prema predaji, donijeti spas ispaćenom narodu, a kadikad će to biti apokaliptički uvod u smak svijeta.

Godine 1854. u *Nevenu* su objavljene Kukuljevićeve „Narodne pripoviesti o Medved-gradu“.⁹ Među njima je zanimljiva novela „Medvedgradski gavran“ koja govori o crnoj kraljici koja je stanovala u Medvedgradu i imala gavrana koji asocira na „korvinovskog gavrana“ pod čijim simbolom narod održava uspomenu na svoje medvedgradske gospodare Matiaša i Ivana Korvina te udovicu Beatricu Frankopansku. S Matijom se povezuje i Kraljev zdenac u istoimenoj noveli u kojoj autor piše kako nosi ime kralja koji je nekada stanovao u Medvedgradu te je često, prilikom šetnje ili lova, dolazio i krijepio se na studencu, otuda i nazivi Kraljev potok i selo Kraljevec te po mišljenju autora pod spomenutim se kraljem podrazumijeva ili kralj Sigismund ili Matiaš Korvin jer su oba neko vrijeme stanovala u Medvedgradu i u Kalniku.

U tekstu o povijesti senjske i modruške biskupije Kukuljevićev iznosi povijesne činjenice te o Korvinu piše u kontekstu otimanja grada Senja Frankopanima 1471. godine: „[...] nisu dakle Frankopani sami predali grad kralju ugarskomu, nego su ga na silu izgubili.“¹⁰ Nadalje, Kukuljević je objavio članak „Varašdin s gledišta povjestničkog“¹¹ u *Nevenu* 1857. godine, a tema je povijest grada Varaždina gdje: „[...] potvrdi kralj Matijaš gradjanom varašdinskim stara prava dana im po kralju Andriji II. i podieli im dne 8. srpnja iste godine službenu

⁴ *Danica*, 1839, br. 3, str. 9.

⁵ Bošković-Stulli, Maja: „Odnos kmeta i feudalca u hrvatskim narodnim predajama.“ *Radovi Zavoda za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu*, Vol. 5, No. 1., 1973, str. 313.

⁶ *Danica*, 1839, br.3, str. 9.

⁷ Isto.

⁸ Bošković-Stulli, M., 1973, str. 309

⁹ *Neven*, 1854, br. 44, str. 684–686.

¹⁰ *Neven*, 1856, br. 5, str. 156-160.

¹¹ *Neven*, 1857, br. I. , str. 17–22 (U Bibliografiji u fusnoti ovoga naslova piše: Izvadjeno iz povećeg rukopisnog djela, koje se za tisak pripravlja pod naslovom: historički opis Hrvatske, Slavonije i Srijema...; op. M. P.)

pečat s kulom i trimi riekami, koju grad još danas upotrebljava.¹² Osim Medvedgrada, Kalnika i Varaždina, Matiji su bila važna i neka slavonska mjesta koja su mu pružala utočište. Tako je selo Kobaš uz Savu, prema navodima Luke Ilića Oriovčanina u članku „Slavonske starine“,¹³ mjesto od velike važnosti za Korvina: „Taj je grad od vremenah kralja Matije Korvina do god. 1526. bio od velike hasne, jer je znatna u njemu posada hrabro odbijala sve turske navale. [...] kralj Matija bio je tude od vlastelina Gjorgje gostoljubivo primljen, kad je Jajcu gradu pomoćne čete vodio.“¹⁴

U članku „Kraljeva Velika. (Iz sbirke starožitnostih kraljestva Slavenskog)“¹⁵ Oriovčanin piše o ostatcima glasovitoga grada Kraljeva Velika u kojem je, kako narod pripovijeda, obitavao Matija Korvin i to godine 1464. prolazeći iz Srijema kroz Slavoniju, u Kraljevoj je Velikoj imao svoj „glavni stan“ koji je uzdržavao protiv turskih ratova, a narodna pripovijest tvrdi da je Matija tu rado i boravio navodno zbog lijepe mlade Janje koju moli za oprost: „Nemoj mene kleti, lipa mlada Janjo,/Ja bi te rad ’zeti, otac mi te brani,/Otac mi te brani, majka mi te kara,/Majka mi te kara, bratac odgovara;/Bratac odgovara, a sestrica kudi,/Jer ti nisi Janja, roda velikoga,/Roda velikoga, roda plemenita.“/„Jel’ ja nisam Janja roda poštenoga,/Roda poštenoga, poroda dobroga,/Poroda dobroga, ’vog sinčića tvoga.“¹⁶

Oriovčanin nastavlja kako je poznato da je Matija imao nezakonitog sina Ivana te ako je narodnoj pjesmi vjerovati, tako je spomenuti Ivan u Kraljevi Velikoj rođen ili othranjen, ali ipak autor napominje: „Teško da će biti jedno, a kamoli drugo! A morebit i obadvoje.“ Uglavnom, Oriovčanin završava članak napomenom kako je Kraljeva Velika bila važno mjesto zbog obrane od Turaka.

Kralj je u svoju vojnu pratnju vodio i savjetnike među kojima je bio i Ivan Česmički, važna ličnost, spona dvaju naroda koji je želio da mu u imenu „naznačena bude domovina, prava stara Pannonia, to jest ona pokrajina, koja se nalazi medju Dravom i Savom.“¹⁷ Kao i njegov ujak Ivan Vitez i Česmički je bio visoki službenik na dvoru Matije Korvina, čovjek mu od povjerenja, ali i kritičar kraljevih odluka. Biografija o Česmičkom objavljena je u *Danici* 1844. godine, u *Zori dalmatinskoj* 1845. godine, a riječ je o istom tekstu u kojem anonimni autor opisuje njegovo školovanje, vojne pohode, službu na dvoru u Budimu te bijeg s dvora i smrt. Očekivano, autor stvara o Česmičkom samo pozitivnu sliku pišući o njemu da je „ljubimac muzah“, „predmet hvale suvrémentih i kasnih pisaocah“, „ljubki pjesnik“, „krépkí govornik“, čovjek koji se rodio „s tolikimi prekrasnimí sposobnostmí“. Iz biografije se iščitavaju i osobine kralja koji je, kako piše anonimni autor, cijenio svojega savjetnika darujući mu povelju: „...da mogu zlato, srebro i svaku vèrst mèdi po svojoj to jest pečuhskoj biskupii dati tražiti, kopati i izradjivati na svoju i cèrkovnu korist. To, i što ga je već prie mlada podigò na

¹² Neven, 1857, br. I., str. 17.

¹³ Neven, 1857, br. I., str. 29–31.

¹⁴ Isto.

¹⁵ Neven, 1852, br. 50, str. 788–792.

¹⁶ Neven, 1852, br. 50, str. 790 (U fusnoti ovoga teksta piše: „G. Spisatelj ovdè pod Carigradom Kraljevu Veliku razumèva, no mi veoma dvojimo da bi to svejednako biti moglo.“ – op. M. P.)

¹⁷ Danica, 1844, br. 38, str. 150.

biskupsku stolicu, dokazuje, da ga je veoma milovao njegov kralj.¹⁸ Nadalje, tekst donosi podatke o nekim životnim okolnostima u kojima se Česmički našao, boležljivost za vrijeme dugih bojeva na kojima je pratio kralja otkrivajući sve veće nezadovoljstvo kako velikaša, tako i savjetnika: „Uvijek većom nezadovoljnostju opazivali su stališi, da Matia, nepazeći na svoje savjetnike, svojevolumno postupa, brine se mnogo manje o turskoj uvijek većma raztućoj sili, [...] da vodi ratove bez svake svèrhe [...]. Na čelu nezadovoljnikah stajahu primas Vitez i njegov netjak Janus.“¹⁹ Matijaševi su protivnici pozvali poljskoga kralja Kazimira da stupi na ugarsko prijestolje, ali nisu mogli nadmudriti Korvina jer: „... za rukom mu podje lèpimi rèčmi, obećanji, darovi, lukavstvom i mudrostju Kažimirove slèdbenike tako bèrzo k sebi povratiti, da je taj odmah k svomu ocu u Poljsku uteko.“²⁰

Sazvao je plemiće u Budimu, među njima i Viteza kojega je poslije nekoliko mjeseci odlučio zatvoriti u višegradsku tvrđavu. Česmički je, bojeći se slične sudbine, pobjegao u Zagreb, ali je umro za nekoliko mjeseci. Autor navodi kako ga nitko, zbog straha od kralja, nije htio „svetačno zakopati“, nego su mu tijelo sakrili u neku kapelu: „Kad je Matia poslé dugo vrèmena putujući preko Pečuha cèrkvu posètio, zamole ga svetjenici za dozvoljenje, da dostojno sahrane nezakopano njegovo mèrtvo tèlo. Kralj ih izpsova, zbog njihove robske strašivosti i zapovèdi, da ga sahrane svetačno i velelèpno i sam je žalio propast toga njemu nekad dragog čovèka.“²¹ Postoji i druga verzija priče o Česmičkoj smrti koju navodi isti autor, da je umro potajno kod jednog prijatelja koji je čuvao njegovo tijelo u zasmoljenoj škrinji dvije godine. Matija je nekoliko puta htio vidjeti Česmičkog, ali nije mogao saznati gdje je. Slučajno je posjetio crkvu u kojoj je mrtav bio „prognanik“ i saznao istinu te dopustio: „... da mu se tèlo njegovoj časti dostojnom velelèpnostju sahrani, nego i njegovog priatelja zbog pobožne ljubavi, koje je mèrtvacu izkazao, načini biskupom one cèrkve, kojom je prie Janus vladao.“²²

Sam autor navodi sumnje u istinitost nekih dijelova ove „pripovèsti“.²³ Kako god, u prvi plan ipak dolazi slika privrženosti kralja Matije svojem prognanom savjetniku. Unatoč razmiricama između kralja i njegova savjetnika, u cijelom tekstu nema negativnoga vrednovanja kraljeve ličnosti, ali se može iščitati da je bio darežljiv, lukav, vješt diplomat, ali i pokrovitelj znanosti i umjetnosti. Naime, zahvaljujući Beatrici Aragonskoj, Matijaševoj supruzi, kćeri napuljskoga kralja, na budimskom se dvoru razvijala renesansna kultura i stil, a kralj je utemeljio knjižnicu „Bibliotheca Corviniana“ kojom je, kako piše Kontler²⁴, Matijin dvor zaslužio europsku slavu. Naziv *Corviniana*, nastavlja Kontler, potječe od nadimka koji su Matiji prvi nadijenuli talijanski humanisti: Corvinus, tobože drevna rimska obitelj, često povezivana s gavranom (lat. *corvus*) u grbu obitelji Hunyadi, ali vjerojatno potječe od „Corvino vico“, sela Kovin na donjem

¹⁸ Zora, 1845, br. 21, str. 179.

¹⁹ Isto, str. 180.

²⁰ Isto.

²¹ Zora, 1845, br. 21, str. 186.

²² Zora, 1845, br 21, str. 186.

²³ Zora, 1845, br 21, str. 179.

²⁴ Kontler, László: „Povijest Mađarske. Tisuću godina u Srednjoj Europi.“ Zagreb: Srednja Europa, (2007: 134).

Dunavu koje Bonfini spominje kao rodno mjesto Matijinog oca. Zanimljiv je i Kontlerov podatak da je *Corvinianu* veličinom premašivala samo papinska knjižnica u Vatikanu (a glede grčkih knjiga, nijedna) te je po svome sastavu bila potpuno u skladu sa svojim vremenom: sadržavala je sva poznata djela o svim disciplinama koje su napisali antički i helenistički autori, crkveni oci, bizantsku i skolastičku literaturu kao i djela ranog humanizma u dvojezičnim (grčko-latinskim) verzijama, a humanističkim znanstvenicima koji su posjećivali Budim nudila je izvanredne radne uvjete. Vjerojatno je kao veliki i bogati spomenik europske kulture, nažalost, nestao u teškim ratnim vremenima, *Corviniana* je našla svoje mjesto u *Danici*, odnosno *Zori dalmatinskoj* i *Nevenu*. Naime, i u spomenutoj biografiji „Xivotopisje. Janus Pannonius.“²⁵ spominje se i Korvinova knjižnica. O kralju je napisano da je bio pomnjev i velikodušan zaštitnik znanosti, volio se družiti s obrazovanim ljudima gledajući kako će time pomoći svojoj državi. Tako je dao podići *obćinsku učionicu* poput bolonjske: „Sigurno cvětala je ta učionica u Budimu, gdje je Matia stanovao baveći se uvek u društvu učenih ljudi i gdje je imao bez sumnje i svoju bogatu knjižnicu, koja je onda još teško bila jedna od najuglednijih. Nu za stanovito neznamo ni gdje je bilo, ni kako je dugo trajalo ovo sveučilište, koje se je sudeći po učenih Matiom za tu svèrhu u Ugarsku pozvanih ljudi, za čelo moglo natècati s pèrvimi zavodi ove vèrsti u svoj Europi, ali žalibože i to kao mnoga toga, što je dobra i velika utemeljio Matia, propadè, ako i ne odmah po njegovoj smèrti, a to ipak za čelo onda, kada su Turci nasèrnuli u Ugarsku, koji su takodjer i dragocènu njegovu knjižnicu utamanili i sažgali.“²⁶

U *Nevenu* je 1853. godine također objavljen članak anonimnoga autora „Knjižnica Korvinova“²⁷ u kojoj piše vrijeme osnivanja te kako su prve knjige kupovane u Carigradu, Grčkoj i Aziji, a sam je kralj uz velike troškove dobavljač knjige, plaćao prepisivače te knjižnica postavši najveća, nakon kraljeve smrti, propada. Autor navodi i neke druge podatke kao npr. da je 1526. oštećena od Turaka, premda su je od 1541. turski vođe čuvali, car Maksimilijan je uzeo puno rukopisa. Unatoč velikim gubicima zbirka je i u 17. stoljeću bila velika, a Pazman je za nju ponudio 30000 forinti Turcima. Od te velike knjižnice ostali su zakonici koji krasi bečku, ferrarsku, wolfenbüttelsku knjižnicu i druge inozemne zbirke knjiga. Svoj je uspon za vrijeme Korvinove vladavine započela još jedna važna ličnost hrvatsko-mađarske povijesti, a je Toma Erdödi Bakač. Njegova je biografija objavljena u časopisu *Neven* pod naslovom „Životopisi slavni muževah iz obitelji Erdödskih Bakačah. Posvećeno svjetloj gospođi Sidoniji Rubidovoj, rodjenoj iz porodice Erdödianske. Od. A.T.B.“²⁸ Vrlo opsežna biografija opisuje Tomu Bakača I. koji je bio *nadbiskup ostrogonski, kardinal sv. rimske crkve, tutor i upravitelj biskupije zagrebačke*.²⁹ Autor navodi kako je Bakač rođen u niskoj kućici, ne zna se ni kada se rodio ni tko su mu bili roditelji, ali je iz plemićke obitelji koja je vladala u Jelengradu, mjestu u Moslavini, u

²⁵ Zora, br. 21, str. 162–165; 178–180; 186–187.

²⁶ Zora, 1845, br. 21, str. 179.

²⁷ Neven, 1853, br. 38, str. 605–606.

²⁸ Neven, 1855, br. 8, str. 115–119; 132–139; 151–155; 167–171; 181–187; 197–200.

²⁹ Isto, str. 116.

vlasništvu obitelji Cuporske.³⁰ Autor pretpostavlja da ga je školovao ili neki svećenik ili netko iz obitelji Cupor ili sam kralj Matija Korvin. Ukratko piše o mjestima Bakačeva školovanja kao i dužnosti koje je obavljao, a ističe vjernost kralju Matiji i njegovu sinu Ivanu. Cijela biografija prati Bakačev profesionalni životni put, napredovanje, diplomatsku i političku karijeru u kojoj se iskazao kao savjetnik kralja Vladislava. Sam tekst donosi puno povijesnih činjenica, ali za imagološku analizu ipak se iščitava stajalište samoga autora o Bakaču kojega naziva razboritim, „mudri Toma“³¹ koji je htio da se „iz nutra utvrdi kraljevstvo“,³² važan je bio i u učvršćivanju hrvatsko-mađarskih odnosa, držan je za čovjeka „osobite kreposti i velikih zasluga za državu“. ³³ U odnosima s Turcima „Toma se [...] mudro vladaše“,³⁴ kralju je bio osoba od povjerenja jer „bijaše važan i ozbiljan“,³⁵ a bio je „duša vlade“,³⁶ a kako je bio odan kralju i predan svome poslu, autor piše da je i „pravi vladar bio“. ³⁷ Njegovo je ime bilo poznato u Poljskoj i u Rimu, a želio je osloboditi Europu od Turaka. Oduševljeno autor nastavlja: „Divno je promatrati Tomino predviđjenje, njegovu oštromnost, [...] I vrijedno bijaše da tolika mudrost i radinost onoliko sjajnošću svjetovnom odsievaše.“³⁸ Tekst nadalje prikazuje razne izazove s kojima se Bakač morao suočavati kao što je planiranje strategije u obrani od Turaka, intrige unutar Ugarske, savezništva koja je sklapao između plemićkih obitelji. Bio je tutor kralju Ljudevitu, ali zbog rasipnosti kralja, nereda u državi, nesložnoga plemstva, klonuo je duhom te umro. Pokopan je u Ostrogonu, ali se ne zna ni godina ni dan njegove smrti.

Zaključak

Iščitavajući tekstove o starijoj, zajedničkoj povijesti, može se primijetiti kako je u njima više ističe pozitivna slika zajedničke prošlosti, a kralj je Matija Korvin prikazan kao pravedni kralj čiji su savjetnici bili ljudi i iz hrvatskih krajeva.

Tako se daje slika međusobne uzajamnosti, podrške, darivanja, zajedničke obrane, zajedničkog neprijatelja.

³⁰ Autor navodi kako je obitelj Cuporska bila silovita, nepravedna i grabežljiva te je otela Bakačevima očevinu, ali kada je izumrla, vratila se Bakačevima Moslavina i Jelengrad, „a budući je sve šumni priediel, *šumadia* bilo, to se nazove obitelj Bakačah gospodujućom šumama t.j. Erdödianskom. (*Erdö* je u magjarštini šuma: Erdelj=šumadia.)“ (*Neven*, 1855, br. 8, str. 116).

³¹ Isto, str. 119.

³² Isto.

³³ Isto, str. 134.

³⁴ Isto, str. 136.

³⁵ Isto, str. 137.

³⁶ Isto, str. 138.

³⁷ Isto.

³⁸ Isto, str. 151.

Literatura

- BOŠKOVIĆ-Stulli, Maja: *Odnos kmeta i feudalca u hrvatskim narodnim predajama*. Radovi Zavoda za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu, Vol. 5, No. 1. (1973: 313)
- DEMETER, Dimitrije: *Kralj Matiaš. Polag narodne ilirske pověstice*. Danica ilirska, 1839, br. 3, str. 9.
- ILIĆ, Oriovčanin Luka: *Kraljeva Velika*. (Iz sbirke starožitnosti kraljestva Slavenskog). Neven, 1852, br. 50, str. 788–792.
- KONTLER, László: *Povijest Mađarske. Tisuću godina u Srednjoj Europi*. Zagreb: Srednja Europa, 2007, str. 134.
- KUKULJEVIĆ, I., *Varašdin s gledišta povjestničkog*, Neven, 1857, br. I. , str. 17–22.
- VUKOTINOVIĆ, Ljudevit: *Mato Gerebić*. Danica ilirska, 1835, br. 12, str. 4–546.

Sažetak

Slika kralja Matije Korvina u časopisima 19. stoljeća

Kroz višestoljetne političke, ekonomske i kulturne veze važne ugarske i hrvatske ličnosti ostavile su traga u kulturi kako jednoga, tako i drugoga naroda te su se njihova imena, očekivano, našla u brojnim povijesnim priložima i pjesmama objavljenima u časopisima 19. stoljeća podsjećajući tako na zajedničku povijest i već spomenute veze u prošlosti. Tako su izvori ove imagološke analize tekstovi o kralju Matiji Korvinu objavljeni u časopisima *Danica*, *Kolo*, *Zora dalmatinska* i *Neven*.

Ključne riječi: imagologija, slika, kralj Matija Korvin

Abstract

Picture of King Matthias Corvinus in 19th century magazines

Through centuries of political, economic and cultural ties, important Hungarian and Croatian personalities have left their mark on the culture of both peoples and, as expected, their names have appeared in numerous historical articles and poems published in 19th century magazines. Thus, the sources of this imagological analysis are the texts about King Matthias Corvinus published in the journals *Danica*, *Kolo*, *Zora dalmatinska* and *Neven*.

Keywords: imagology, image, King Matthias Corvinus